

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło

SSA Bohdan Bieniek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. S.

przeciwko B. [...] GmbH w H.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Společných i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 stycznia 2014 r., sygn. akt IV Np [...], o

oznaczenie sądu miejscowo właściwego do rozpoznania sprawy

**oznacza jako właściwy miejscowo do rozpoznania sprawy z
powództwa B. S. przeciwko pozwanemu B. [...] GmbH w H. Sąd
Rejonowy w K.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Společných, postanowieniem z dnia 13 stycznia 2014 r. w sprawie w sprawie IV Np. [...] zwrócił się do Sądu Najwyższego o oznaczenie sądu miejscowo właściwego do rozpoznania sprawy z powództwa B. S. przeciwko B. [...] GmbH w H..

W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że w sprawie siedziba pozwanego znajduje się na terenie Niemiec, a w Polsce pozwany nie ma żadnej jednostki organizacyjnej. Nadto praca była wykonywana na terenie Niemiec. Przeto

w myśl art. 461 § 1 k.p.c. nie ma możliwości ustalenia właściwości miejscowej sądu polskiego w przedmiotowej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli w myśl przepisów Kodeksu postępowania cywilnego nie można na podstawie okoliczności sprawy ustalić właściwości miejscowej, Sąd Najwyższy na posiedzeniu niejawnym oznaczy sąd, przed który należy wytoczyć powództwo (art. 45 k.p.c.). W judykaturze wyrażono pierwotnie zapatrywanie, że w myśl art. 45 k.p.c. oznaczenie sądu miejscowo właściwego do rozpoznania sprawy może nastąpić jedynie wówczas, gdy dla danej sprawy istnieje jurysdykcja krajowa i droga sądowa (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 1 marca 1982 r., IV Co 2/82, OSNCP 1982 nr 10, poz. 149; z dnia 14 lutego 1985 r., II Co 13/85, OSNCP 1985 nr 12, poz. 196; z dnia 6 września 2000 r., II Co 8/00, LEX nr 52552). Przełamanie zaprezentowanego stanowiska nastąpiło w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2010 r., IV CSK 465/09 (OSNC 2011 nr 2, poz. 22). W uzasadnieniu cytowanego orzeczenia wskazano, że skoro założeniem organizacji sądownictwa jest podział pracy między sądami, to - jak trafnie wyjaśniono w najnowszym piśmiennictwie - istnienie w sprawie jurysdykcji krajowej nie powinno być przedmiotem oceny dowolnego sądu, lecz sądu właściwego. Poza tym gdyby nawet Sąd Najwyższy był zobowiązany do zbadania jurysdykcji krajowej przed oznaczeniem sądu właściwego, wynik tego badania nie mógłby być wiążący dla sądu wskazanego jako właściwy, sąd ten bowiem ma obowiązek samodzielnego zbadania wszystkich bezwzględnych przesłanek procesowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z dnia 14 października 2011 r., I CO 49/11, LEX nr 964452). W związku z czym należy przyjąć, iż istnienie w sprawie jurysdykcji krajowej powinno być przedmiotem oceny sądu właściwego, choćby był to sąd oznaczony przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 45 k.p.c. Przytoczone stanowisko akceptuje również piśmiennictwo prawnicze (por. stanowisko J. Gudowskiego (T. Ereciński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, t. 1, cz. 1. Postępowanie rozpoznawcze, Warszawa 2012, s. 259).

W pisemnych motywach swego postanowienia Sąd Rejonowy podnosi, że okoliczności sprawy wskazują na położenie siedziby pracodawcy na terenie Niemiec, a w kraju ten pozwany nie ma żadnej jednostki organizacyjnej, zaś praca będąca źródłem roszczenia miała być i była wykonywana także na terenie Niemiec. Przytoczone argumenty trafnie wskazują na brak możliwości ustalenia właściwości miejscowej sądu polskiego na podstawie art. 461 § 1 k.p.c., określającego tę właściwość w sprawach z zakresu prawa pracy.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 45 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[l.n]